

BUENOS AIRES

1978

I mørket føltes det, som om hun var ved at blive kvalt, igen og igen. En snavset hætte var blevet trukket ned over hendes ansigt, og der var ikke luft nok. Det måtte være en hætte, der var blevet brugt før. Hun syntes, at hun kunne mærke lugten af sved, af menneskelige uddunstninger, af en der ikke havde orket.

Kroppen var blevet hendes fjende. Den brændte af elektriciteten og skreg ud af fodsålernes åbne sår, hamrede i underlivet, hvor de havde givet hende en omgang mere.

De havde spillet musikken. Altid den musik.

You can dance, you can jive, having the time of your life ...

Gennem larmen fra ventilationsanlægget kunne hun skelne lyden af togene langt væk og trafikken, der blev tættere udenfor, mens natten blev til dag. Morgenlydene var det, hun frygtede mest. Døre, der smækkede på etagerne nedenunder, skridt på trappen op til loftet, hvor hun lå. Venten på, at støvlerne skulle blive synlige gennem sprækken nederst ved hættens kant, og så musikken, der gik i gang igen, tonerne fra en kassettebåndoptager med en dåseagtig lyd, de voksede mellem stenvæggene og fik hende til at ønske, at hun var død. Hun forestillede sig døden som en kølig og bundløs stilhed. Den var en blank, sort sø i en skov, som hun aldrig skulle gense, den var stilhed. Om natten, hvor ensomheden inde i hættens var kompakt, og hun kun kunne gætte sig til åndedrag omkring sig, tænkte hun på netop den sø. Underligt. Det var så længe siden, hun havde været der. Den havde kedet hende. De uendelige värmlandske skove havde givet hende en følelse af, at hun var ved at blive kvalt, og nu følte hun,

at det var der og kun der, hun ville kunne trække vejret igen.

Smerten var uendelig. Dagene blev ved og ved.

See that girl, watch that scene, diggin' the dancing queen ...

Det skete, at hun hørte skolebørn synge et eller andet sted langt borte, og det var værre end skrigene og støvlerne, der knaldede så hårdt mod stengulvet. Der var et liv på den anden side, som var blevet taget fra hende, og ingen vidste, hvor hun var. Hun var begyndt at høre stemmer, stemmer hun genkendte. Vanviddet rev og sled i hende. Alt hvad hun så, var gulv og fødder og deres støvler, når de kom tæt på. Hvis hun vovede at løfte hovedet en anelse, kunne hun skimte den nederste del af en overkrop.

Nu råbte de hendes nummer. Det gjorde så ondt, når hun rejste sig op. De førte hende ned ad trappen, snublende i kæderne omkring benene, med hættten over øjnene, så hun kun kunne se det ene trappetrin efter det andet.

Den skramlende lyd af flere kæder omkring hende, en trappe mere.

Hun var nødt til at forsøge at sige noget om pigerne, at hun var mor, forstod de ikke det? Et slag med en stav i nakken, og så gjorde hun ikke flere forsøg på at sige noget.

Kældereren. Hun vidste en hel del om dette hus nu, ligesom hun havde lært en del om ondskaben og smerten og foragten for det elendige menneske, hun var. Der kom en tanke om Gud, men den, hun havde været, ville aldrig have fundet på at falde på knæ for at bede.

Hun blev skubbet omkuld. Fugtige hænder der holdt fast om hendes arme og ben, fingre der trængte ind i sårene. De sagde, at hun skulle vaccineres.

Et stik i armen. Så blev alt tåget. Som morgendisens over søen Fryken, ville hun tænke, søen ville hun tænke på, og stilheden, men hun begyndte at ryste. Hun ville ikke dø. Hendes lemmer strittede imod det uretfærdige i døden, hun havde levet så kort tid, men hun kunne ikke længere røre sig. Kroppen blev følelsesløs mod stengulvet. Smerten trak sig væk, hun kunne heller ikke mærke det onde mere. En lugt af urin i næsen.

Så hørte hun nogen jamre helt tæt på, og det var det sidste, hun hørte.

JAKOBSBERG

2014

De to kvinder vred og vendte sig foran spejlene, forsøgte at finde frem til den vinkel, de tog sig bedst ud fra. Venstre eller højre profil, det var spørgsmålet, glat hud og trutmunde, der tiggede om at blive kysset. Den ene tørrede en smule læbestift af sin tand og kastede et blik hen på hende. Charlie havde en mistanke om, at der ville falde kommentarer om hendes alder, så snart hun var gået.

I kan stå der og gøre jer til, lige så tosset I vil, tænkte hun, men hvad ved I om at elske?

Hun slingrede på vej tilbage til baren.

Om livet ved I ingenting, om det svære og det hæslelige.

Ved bardisken havde en eller anden i sort og glimmer taget hendes plads.

“Undskyld, men her sad jeg,” skreg hun for at overdøve musikken.

Pigen vendte sig halvt om.

“Hvornår?”

Charlie masede sig ind og sørgede for at ‘komme til’ at skubbe hende ned fra stolen. Hun mærkede mandens knæ mod sit lår og fik hans læber mod sit øre.

“Du og jeg er vist de ældste på det her sted,” sagde han. “Sagde du, at du havde været her før?”

Charlie sugede den tredje drink i sig og vendte sig om mod dansegulvet, det bølgede og hoppede, dunkede hårdt gennem kroppen.

Ja, tænkte hun, jeg har været her før. Jeg har været her hele

mit liv. Jeg har fundet kærligheden og mistet den igen. Jeg er her stadig, for jeg brænder. Jeg lever.

“Skal vi ikke se at komme videre?” råbte han.

Hans signatur på nettet var ‘Hele Herligheden’. Hvad var det, han havde sagt, han arbejdede med? Systemudvikling? Du skal ikke tro, det er så let, tænkte hun. Du skal ikke tro, jeg er taknemmelig, bare fordi du er et par år yngre. Hvis du da er det.

Hun kiggede ham ind i øjnene, men der skete ikke noget, der var ingen magi mellem dem. Han havde ikke kunnet hjælpe hende. Aftenen var spildt.

Hvis ikke. Hun lod blikket glide rundt. Den mand, hun tidligere havde lagt mærke til, stod der stadig. Ved indgangen, med ansigtet i mørke, alene, spejdende. Hans blik mødte hendes, lige i det øjeblik hans ansigt blev oplyst, og pludselig kunne hun mærke det. Latteren startede nede i underlivet og strømmede gennem hele kroppen, dér var varmen og blodet.

Beruselsen sydede i hovedet på hende. Hun stillede sin drink fra sig.

Gik langsomt hen mod dansegulvet og anede mændenes blikke i ryggen, men indbød dem ikke til at gå med. Danse gjorde hun alene, det havde hun altid gjort. Havde aldrig været bange for at vise sig frem, og det ville hun heller ikke begynde at være nu. Hun hævede armene op over hovedet og begyndte langsomt at vugge til musikken, rytmen, basgangene, hun tjekkede, at manden henne ved døren stadig kiggede på hende, at han kom lidt tættere på, og at han ikke var i stand til at vriste blikket fra hende, og hun lukkede øjnene og dansede og tænkte ikke længere på, hvordan hun skulle få energi til at forlade stedet.

Ingen, der så ham komme gående på gangstierne i Jakobsberg den nat, vidste, hvem han i virkeligheden var. Folk var flyttet derfra, havde begivet sig af sted mod deres drømmes mål, og nogle var selvfølgelig kradset af, nye mennesker kom slæbende med deres bohaver.

Et skilt blev taget ned, et ansigt blev udvisket.

Ridderen drejede ind i centret og så, at neonskiltet over Falkenbiografen havde tabt bogstaverne F og N. Han gik forbi vinduerne til det nedlagte cafeteria Domus, hvor der stod Coop-kasseapparater nu. Hvis han kneb øjnene sammen, kunne han stadig se de gamle kammerater derinde ved det runde bord. Skimte livet, som det havde set ud derindefra.

Han vidste, præcis hvilket vindue de havde siddet ved, første gang de havde været der sammen. Duften af hendes hår, der faldt tilfældigt og uregerligt ned foran hendes øjne, hvordan hun lagde hovedet bagover, når han fik hende til at grine.

En isnende vind fejede ind mellem de firkantede bygninger i centret og havde intet som helst med forår at gøre, hvirvlede affald og besværlige erindringer op.

Det sagde sig selv, at ingen kunne drive et cafeteria, hvor folk sad og snakkede den halve dag over en kop kaffe. Ikke engang Coop. Ikke i vore dage. Samfundet var nødt til at udvikle sig. Enten gik det fremad, eller også gik det ad helvede til.

En flok unge gik skrålende forbi. Bukser med hængerøv og sweatshirts med hætte. På vej op mod Söderhöjden. Ridderen gik til side for ikke at komme i vejen for dem, ind i gangen mellem kommunekontoret og Angelos kiosk. Et par sene nattegæster fra det sidste tog dukkede op nede fra tunnelen og spredtes. Uden for Ridder Jakob stod der en vagt og røg.

Det var der, han fik øje på hende. Eller måske lidt senere. Først var der nogle unge piger i tyveårsalderen, der kom væltende ud fra værtshuset og grinede. Discomusikken brølede ud over stentorvet, indtil dørene atter smækkede i.

Ridder Jakob. Værtshuset havde altid ligget der, over tunnelen. Han kunne mærke trangen, hele vejen gennem alle årene. Varmen derinde og røgen, der havde ligget tykt, den blotte tanke om øl i skummende glas fik det til at rykke i benene på ham. Strengenes vibration under venstre hånds fingerspidser i en C-akkord! Der var blues i luften, *og lyt nu til min sang om det bitre liv og om den vidunderlige kærlighed ...* Ridderen spændte og bøjede fingrene for sig selv i lommen, pegefingern på H-strengen i første bånd,

langemanden på D-strengen i andet bånd. A-strengen under ring-fingerspidsen, lillefingeren på E, og *waeng*, han kunne høre den klokkerene lyd, når han slog den an.

Så gik dørene til Ridder Jakob op igen. Var det virkelig hende?

Det mørke hår stod rundt om hovedet i blæsten, hvor så hun godt ud. Han tænkte sig ikke om, da han tog et par skridt ud af skyggerne og hævede hånden.

“Jamen hej med dig,” sagde han. “Hejsa, min tøs.”

Hendes skindjakke stod åben, og hun havde kondisko på af stof, det så en smule koldt ud.

“Hvordan går det?” sagde han og strøg sig hen over håret med en hånd, der rystede. Før havde han tit haft hestehale. “Kan du ikke se, hvem det er?”

Den fyr, der var sammen med Charlie, tog to skridt hen imod ham. Stirrede ham lige ind i øjnene.

“Hvad vil du?”

Ridderen kunne se, det var på tide at bakke ud. Manden var ikke så høj som ham selv, men meget bredere. Glatraget isse.

“Kom, vi går,” sagde Charlie.

“Kender du ham?” spurgte fyren.

Håret blafrede en anelse, da hun rystede på hovedet.

“Jeg fryser,” sagde hun og trak fyren i armen. “Kom nu, så går vi.”

Manden sendte Ridderen et sidste blik, inden de gik hen over torvet.

“Du burde også selv se at komme af sted,” sagde vagten bag ham. “Du fryser ihjel, hvis du bliver stående der.”

Ridderen rystede sine ben for at få liv i dem. Fulgte efter parret en smule på afstand. Fyren havde ikke været specielt behagelig. Hvad var der galt i at være høflig og opføre sig ordentligt? De gik forbi den butiksarkade, der var blevet bygget oven på Domus' tag, og som ødelagde proportionerne, fik halvtredserhusene overfor til at se ældre og mindre ud, end han huskede dem. Charlie presede sig lidt tættere ind mod fyren der foran, så blev hun utydelig i mørket, da centret sluttede, og var væk.

Han standsede ved en af papirkurvene. Gravede lidt rundt med

næven og fandt en halvfuld bakke pomfritter og en Metro. Ikke noget drikkeligt. Hullet i brystkassen gav genlyd. Det var begyndt at klø, han var nødt til snart at få noget indenbords. Det murrede og stak i de fingre, der var mest kuldefølsomme, i tærerne, der var blevet følelsesløse. Han kiggede op, da han mærkede nogen nærme sig bagfra.

En flot, sort frakke, sådan en trekvartlang en, som fyrene inde i byen plejede at have på. Deres øjne mødtes.

“Årh, hva’ fanden, recycling,” sagde Ridderen og viftede lidt med bakken med pomfritter, kiggede ned på avisen. Den var fra i går. Der var stadigvæk ballade i Syrien, de stakkels syrere. Anders Borg sagde, det gik godt for Sverige, ja, det tror fanden, når der snart var valg.

Manden i frakken sagde ikke noget, gik bare hurtigt i samme retning som de andre. Snart var også han forsvundet.

Brolægning. Affald der blæste rundt. Vinden der fandt vej ind i alle tunneller og passager.

Ridderen var nødt til at gå hele vejen op til Kvarnbacken den nat. Gennem lokaltogstunnellen, hvor alle affaldsspandene tilsammen ikke gav mere end en halv Loka med citron og resterne af en Subway-sandwich med tunfisk. Et kort ophold i det nye venteværelse ved busserne for at få varmen, indtil han blev vanvittig af det skarpe lys. Han fortsatte gennem Fågelsången, gangstier, som fødderne bare fandt, uden at han behøvede at tænke over det.

I Jakan – Jakobsberg – var der alt, hvad han var. Minderne og Kåken, trævillaen oppe ved Aspnäsvägen, hvor de havde hængt ud som unge og vilde, og inden da var det Ängen, lige ved siden af centrum, hvor man samledes og grillede om aftenen og fyldte den gamle brønd med ølflasker, indtil den blev overfyldt. Folk var bange for at gå forbi, og lokalsprøjten skrev deres artikler om de farlige bander, selvom de ikke lavede andet end at drikke øl, de små buttede, som man købte i sixpacks på den tid, og spille guitar og synge, og der blev selvfølgelig også røget hash, og man fyldte sig vel også med ting og sager, de var jo for fanden unge. Det var længe siden, de var blevet jaget væk, og der var blevet bygget huse

på den jord, der havde været Ängen, men i hans hoved var flokken der endnu, i hans hoved spillede de stadigvæk sange, som ingen andre kunne høre.

Mens han slæbte sig op på toppen af bakken, hvor møllen havde stået i to hundrede år, inden den brændte og blev bygget op og brændte igen, begyndte han at tvivle på, om det virkelig var Charlie, han havde set. Det skete, at han så noget, som ingen andre tilsyneladende kunne se. Han havde en teori om, at alle tider eksisterede samtidigt, i parallelle spor, og ikke bare i en lige linje. Der var mange kvinder, der lignede hinanden, men hun havde altid været noget særligt.

Guldtøsen.

Under et par buske, halvt gemt væk i gamle blade, fandt han til sidst to øldåser, der ikke var tomme. En Mariestad 4,5 og en letøl, og det var da altid noget. Problemet var, at øllet var frosset til isklumper i bunden. Ridderen trak sig hen til det bål, som folk i byen havde slæbt sammen. I morgen var det valborgsaften, og så kom maj, og så var foråret vel nødt til at vende tilbage. Han kunne huske, dengang pigerne var små, og han selv arbejdede på kondomfabrikken. De havde fået hvide sandaler til valborgbålet, dengang var der sgu ikke minusgrader på den årstid.

Der var knaldfyrværkeri og korsang, og de sang *Vintern rasat*.

Han kom i lidt bedre humør efter at have fundet øl. Han fik øje på en sofa, der stod på højkant i den kæmpestore bunke af grene og ragelse. En rød topersoners, som en eller anden havde fået den idé at slæbe derhen. Den så rigtig indbydende ud. Han skubbede den ned og satte sig, trak nogle stykker pap hen over sig som dyne. Han havde altid tændstikker på sig. Desuden fandt han et fyrfadslys i jakkens for. I avisen havde han læst om en fyr, der overlevede en nat i en bil nord for Pajala midt om vinteren, udelukkende takket være fyrfadslysene i handskerummet. Siden da havde han altid sørget for at forsyne sig med dem, når han fik chancen. Han tændte det og holdt Mariestad-øllen over. Det tog længere tid, end man skulle tro, at få en pilsner tøet op. Han var begyndt at ryste for alvor, af kulden eller af et begyndende

anfald. Der faldt smeltet stearin ned og slukkede den lille flamme. Han satte ild til Metroen i stedet, som var helt tør, og tænkte på krigen i Syrien, mens flammerne fik fat. Der gik ild i et stykke karton og derpå i et par pinde og træstykker, så han fik et lille bål ved fødderne. Han kunne mærke flammernes stikken mod ansigtet, og isen, der langsomt veg, da de første slurke øl løb ud af det bundfrosne.

Lena Morberg så uret på natbordet skifte. Nu var den 04.00. Hun lyttede til smældene inde fra sønnens værelse. Om natten voksede alle lyde sig så store. For tiden havde han hovedtelefoner på, så hun slap for eksplosionerne og skuddene, men hun syntes alligevel, hun kunne høre, at han var i krig derinde, og om natten spekulerede hun på, hvad det gjorde ved ham, hvem han blev til derinde i sin verden, hendes yngste?

Dynen var for varm, og hun vendte den om, hun havde uro i benene, hun var nødt til at stå op. Burde hun håndtere det anderledes? Give ham belønninger eller straf eller forlange modydelser, en time ved computeren mod en times lektier? Et eller andet var hun jo nødt til at sige. Tænk på, at du skal op i morgen, på dine karakterer, dit liv, din fremtid, det er farligt at vende op og ned på døgnnet. Du vender dig væk fra den virkelige verden, det der er ikke livet.

Eller er det?

Var det ikke godt, at han interesserede sig for noget? Lærte alt om computere, opøvede sine reaktionsevner?

Hun pakkede sig ind i dynen og åbnede trækruden, kulden derude, hun var nødt til at få luft. Hun ville ikke tage sovepiller. De gjorde hende tung i hovedet, fraværende, fik nat og dag til at flyde sammen. Termometeret viste minusgrader. Natten før valborgsaften, og temperaturen var under nul, det var jo vanvittigt. Hun kiggede ud mod vinduesrækkerne i den bølgende facade overfor. For et par dage siden var der helt sommervarmt, træerne var sprunget ud. Var der virkelig sne i luften?

Der var lys i flere vinduer. Hun var ikke den eneste, der vandrede alene rundt i sin lejlighed om natten, hun havde set dem før. De søvnløse.

Nede på første sal tændte en eller anden en lampe, og Lena kunne se lys fra computerskærme, netværk der aldrig sov, mennesker der gemte sig bag signaturer, elskede og hadede og sejrede i krig. Skråt overfor på sjette sal gik en ung kvinde i de bare trusser ud i sit køkken og skænkede te op til sig selv. Vidste hun da ikke, at man kunne se hende? Hun skimtede en ældre mand i skæret fra en adventslysestage, der var blevet stående. Hun mente, hun kunne genkende ham, men kunne ikke komme i tanke om navnet. Var det ikke ham, der ville indhegne gården med et stakit og låger på den sidste generalforsamling, tænkte hun, da noget pludselig bevægede sig, en skygge, der faldt foran hende. Hun skreg og kastede sig baglæns. Ben, der var spredte, lige udenfor, helt nøgne, et menneskes krop. Åben mund og opspilede øjne, håret der blafrede, og straks efter væk. Tomt. Et øjeblik senere hørte hun bumpet dernede på jorden, og den lyd ville hun aldrig glemme. Et hårdt bump og en knasende lyd og så skriget et sted fra, og lydene, der blev forstærket og gav ekko mellem husene.

Bagefter skulle hun tit tænke: Så mange vi var.

Så mange, der ikke kunne sove den nat.

Syv personer var nået ned på legepladsen i gården, da den første politibil kunne høres nede fra Viksjöleden. De havde taget frakker på uden på deres pyjamas eller var hurtigt trukket i hjemmebukser og uknappede jakker. En latinamerikansk mand var skrævet hen over det lave stakit, der omgav legepladsen, for at lægge en hånd på den døde kvindes hals – halsen var smurt ind i blod, håret hang henover, så man ikke kunne se kvindens ansigt, som var vredet væk fra kroppen i en vinkel, der kun kunne beskrives som grotesk. Hendes tynde morgenkåbe var landet på en måde, så stoffet dækkede størstedelen af hendes krop.

Nogle stirrede, nogle kiggede væk.

“Jeg kan ikke mærke nogen puls,” sagde manden. Han hed Rodríguez og var kommet til Jakobsberg som flygtning fra Chile for fyre år siden. Der gik rygter om, at han havde været livvagt for præsident Allende.

“Nej, det tror sgu da pokker,” mumlede en yngre fyr, der ikke engang havde nået at få frakke på. I en sweatshirt, som var blevet lidt for lille til ham, pegede han op på toppen af det bananformede hus. Det stod der og knejsede bueformet mod en sort og stjerneklar himmel, elleve etager højt.

“Det var deroppefra, hun faldt. Jeg så det. Det er der sgu da ingen, der overlever?”

Lena stod der bare og kiggede. Hørte de andre sige ting til hinanden som ‘hvor forfærdeligt’ og ‘uhyggeligt, det er jo slet ikke til at fatte, jeg ringede 112 med det samme’ og ‘det er da dig, der bor i nummer toogtyve, ikke?’

Så nåede de at blive tavse i et par minutter, for der fandtes ingen ord. Hun kiggede op og spekulerede på, hvor langt et øjeblik der mon gik, fra man kastede sig ud. Nåede man at se sit liv, sådan som det havde været, forestille sig den smerte, der ville komme? Hun fik kuldegysninger, trak frakken tættere om nattøjet og fortrød, at hun ikke havde taget bukser på, inden hun løb ned.

“Kommer de da aldrig?” sagde Gustavsson, den ældre mand fra foreningens generalforsamling, som også var kommet ned. Lena kiggede på sit ur. Der var kun gået lidt over en halv time, siden klokradioen havde vist fire deroppe. Hun hørte nogen tale lavmælt om, at det var de mindste børns legeplads. At det gjorde det hele endnu værre. Hun havde selv tænkt tanken, selvom hun måske ikke burde tænke sådan. Legepladserne, som de var så stolte af i boligforeningen, dem og så blomsterbedene og grillpladsen og minigolfbanen mellem husene. Kunne man nå at fjerne liget og blodet og alt det andet uformelige fedtede, der blev stænket rundt omkring, da kvinden landede, tog politiet sig af den slags? Det skulle vel være væk, før børnene kom ud?

Folk havde nået at rømme sig igen og spekulere på, hvor politiet blev af, og nogle af dem havde stået og stampet med fødderne og følt sig tvunget til at gå i gang med at forklare, hvorfor de tilfældigvis var oppe og vågne klokken 04.13 en søndag nat, hvilket var præcis det klokkeslæt, hvor det var sket.

Lena, der ikke havde lyst til at fortælle om sin kroniske søvn-

løshed og sine bekymringer, kiggede op på vinduerne på syvende sal, hvor det flimrede fra sønnens skærme. Han lagde ikke engang mærke til, at jeg løb ud, tænkte hun, han ved ikke, at nogen er død neden for hans vindue. Hun blev grebet af lyst til at løbe op og flå ham væk fra computeren, ud i den forbaskede aprilnat, der var alt for kold, og vise ham det. At der findes en virkelighed, og at den indimellem er totalt rædsom, men at det er den, vi lever i, SÅ FAT DET DOG! Og så ville hun kramme ham, kramme ham, som dengang han var lille.

Uffe Rainer trak sig tilbage ind mod døren til opgangen, da han så de kraftige lys fra politibilens lygter feje hen over gården. Han havde stået lidt på afstand og set det, som alle så: En kvinde, der var faldet ned på et lille stakit af træ og var død midt iblandt dem, i den velholdte gård mellem to enorme, bananformede huse på Aspnäsvägen i Jakobsberg.

Det var sgu som en skide film. Han stirrede på hendes hår, som flød ud i den mørke plet, en nøgen fod, der pegede opad. Snart ville hun være fragtet væk på en bære, og politiet ville vel tegne kridtstreger der, hvor hendes krop havde ligget, og han ville aldrig få hende at se igen.

Udrykningsvognen nærmede sig, trængte sig frem mellem strittende buske og cykler, der havde stået ude hele vinteren. Den pløjede lige hen over græsplænenes frosne søle og standsede. To politifolk steg ud.

Uffe Rainer vendte sig brat om og sneg sig ind i opgangen igen. Det var rent instinkt. Han holdt i døren, for at der ikke skulle komme noget klik, når den gik i.

Da han kom op på tiende sal, var han nødt til at gå hen til hendes dør. Han ville så gerne tage i håndtaget, låse døren op, se hende sove derinde.

N Holm stod der på brevsprækken. Ikke Eriksson, som var Charlies efternavn. Han vidste, at hun boede til fremleje, sort, hos slægtninge til Nanna Holm, der var kommet på plejehjem for et par år siden. Uffe havde lovet Charlie ikke at fortælle det til nogen, for så ville hun ryge ud. Hendes løgne var små skatte, som han skjulte for verden.

Inde i sin egen lejlighed trak han hurtigt døren til og viftede den nymfeparakit væk, som kom flyvende hen mod hans skulder.

Fornærmet flaksede Ebba Grön op og satte sig på hattehylden: "Otte hundrede grader," skreg han, "stol på mig."

"Hold kæft," hvædede Uffe Rainer.

"Hold kæft, major Tom," kom det som et ekko fra Ziggy Stardust fra stuen. Den rødhalede jaco sad på sit yndlingssted i lysekronen i loftet, men Uffe kunne ikke se den ordentligt i halvmørket. Han famlede hen over bogreolen. Tog kikkerten ned og stillede sig tæt på gardinerne, de gamle blomstrede, som havde hængt der, siden hans mor døde for fire år siden, og han overtog lejligheden.

Ambulancen var kørt ind i gården nu. Der ankom en bil mere. To politifolk mere. Gennem kikkerten så han flere ansigter vende sig opad, med åben mund. Nogen pegede direkte mod det vindue, hvor han stod. Eller måske ved siden af, på Charlies altan? Der steg røg op over himlen, det brændte åbenbart et sted længere borte. Ambulancepersonalet dækkede hendes krop til. Nu kunne han ikke længere se hende.

En af naboerne sivede ud af flokken dernede nu. Uffe genkendte den sure gamle mand. Reinikainens blanke skaldepande. Han boede i samme opgang, på tredje sal eller sådan noget, og nu gik han foran politiet ind gennem døren.

Uffe sænkede kikkerten. Snart ville han få den velkendte knirken fra elevatorens maskineri at høre.

Dernede bakkede ambulancen ud af gården. De havde ikke taget hende med. Han vidste, hvad det betød. *Sine spe*. Uden håb.

"Fryser ihjel," skrålede Ebba Grön, da han vendte tilbage ud i gangen. Uffe lokkede fuglen ned fra hylden og lukkede den inde i soveværelset. Det havde kostet ham næsten to år og kilovis af frø at lære nymfeparakitten det mest elementære i bandet Ebba Gröns tekster, en rigtig lille punkfugl med den grågule kvast, der bredte sig ud på hovedet. "Stol på mig, stol på mig." Nu lød protesterne kun svagt gennem døren.

Han tog et bundt reklamer ud af bæreposen under hattehylden. Rullede dem sammen og stak dem forsigtigt ind i brevsprækken, så der kom en sprække, hvor lyden fra trappeopgangen kunne

komme ind. Så sank han ned på gulvet ved siden af yderdøren og hørte elevatoren standse, de tunge skridt mod det blanke stengulv udenfor.